

PHẦN BỐN

Nét mặt Thúy An bơ phờ, cô biết sáng nay Quân đã về, mọi người đi đón anh. Cô còn biết anh mất đi một cái chân và có lẽ anh rất hận cô, vì cô đã vội quên anh.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ, Văn Thành bước vào, anh cau mày không vui trề nét mặt bơ phờ của Thúy An. Tuy nhiên anh cố dịu dàng:

- Thai hành em à?

- Dạ.

- Khách đến đông lắm rồi, có mệt gì đi nữa, em cũng phải cố gắng. Đám cưới mà thiếu cô dâu là không được đâu.

- Em biết. Để em dặm thêm một chút phấn đã. Em sẽ ra ngay. Anh Thành...

- Gì?

- Đăng ký kết hôn rồi, sao họ không mời mình đến ký tên vậy?

- À! Anh Quốc nói thấy mình lu bu quá, nên không bảo. Mai một ký cũng có sao đâu. Anh còn mong giữ chân em bằng tờ hôn thú kia. Không có trái tim em, anh giữ chân em bằng tờ hôn thú... tốt hơn

Thúy An thảng thốt trước cách nói của Văn Thành, nó giống như một sự xúc phạm vào lòng cô. Anh có vẻ không tin tưởng cô. Cô ghen ngào:

- Tại sao anh lại nói như vậy?

- Anh nói không phải sao. Em bơ phờ đâu phải vì thai hành, em vì sự trở về của Nguyễn Quân. Em đang đau khổ, có đúng không?

Thúy An ứa nước mắt:

- Em xin anh... nếu anh ở vào hoàn cảnh của em, anh cũng sẽ như em.

Thôi đi, em làm ơn lau nước mắt rồi đi ra ngoài. Khách đến đầy ngoài kia mà cô dâu chú rể cãi nhau.

Văn Thành lôi Thúy An đứng dậy, anh ôm quàng qua người cô, kéo đi. Thúy An cố ghì dòng nước mắt, cô chỉ còn biết trách mình thôi.

Quan khách đến dự lễ cưới khá đông, toàn những người trong công ty và từng có quan hệ hợp tác với công ty.

Văn Thành bóp mạnh qua vai Thúy An:

- Em hãy làm ơn tươi nét mặt giùm tôi.

Thúy An cười ngoài mặt mà khóc trong lòng. Cô tươi cười nói và có cảm giác mình như là cái hình nộm vậy.

Người khách đến muộn nhất là người không mời mà đến: Nguyễn Quân. Anh mặc sơ mi và khoác bên ngoài áo vest, chân đi khập khểnh và chậm vì không dùng gậy. Anh tiến vào lễ cưới, những người từng chứng kiến cuộc tình và ngày đính hôn của họ hồi hộp nhìn.

Không có gì là căng thẳng. Quân đến bắt tay Văn Thành:

- Chúc mừng đám cưới của hai người. Tôi chỉ có chút quà mọn này thôi.

Văn Thành tươi cười vui vẻ một cách khách sáo:

- Tôi không mời cậu dự lễ cưới, vì tôi biết cậu mới về sáng nay. Cảm ơn cậu đã đến chia vui cùng chúng tôi, còn có quà nữa. Dùng với tôi một ly rượu nhé!

Quân đón ly rượu của Văn Thành, anh tự nhiên nghiêng người chào Thúy An:

- Chúc em hạnh phúc!

- Cảm ơn anh.

Thúy An không dám nhìn Nguyễn Quân, lòng cô đau đớn lẫn hổ thẹn bởi sự trở về của anh. Trong lúc anh đấu tranh giữa cái chết và sự sống thì cô ngã vào vòng tay người đàn ông khác. Anh không có một lời trách móc cô, dù cô là vị hôn thê của anh hơn một năm về trước.

Ly rượu của Quân và Văn Thành chạm nhau, và cùng được uống cạn. Ánh mắt nhìn Thúy An một thoáng rồi quay đi.

Quân từ giã ra về. Thúy An sững sờ nhìn theo. Bước chân thấp chân cao, một chân cứng đờ theo bước chân đi khi Quân cố đi nhanh ra ngoài. Không đành được lòng, Thúy An đuổi theo Nguyễn Quân:

- Anh Quân!

Đã ra đến bên ngoài tiền sảnh nhà hàng, Quân đứng lại, giọng anh thật khẽ:

- Anh nghĩ là em nên quay vào đi, không nên để người ta chú ý, và nhất là Văn Thành sẽ không vui. Thật ra, anh cũng không muốn xuất hiện trong đám cưới của em. Nhưng đám cưới, đời người có một lần thôi phải không? Anh không thể không chúc mừng cho em. Không là vợ chồng, chúng ta vẫn có thể là bạn.

Thúy An nấc lên:

- Em cứ tưởng là anh không còn nữa. Tại sao anh không có bất cứ một tin nào về vậy?

- Anh bị giam trong trại lính. Em biết rồi đó, chiến tranh luôn tàn nhẫn. Anh còn sống sót trở về là may mắn lắm rồi. Thôi, em vào trong đi.

Văn Thành ra đến, anh ôm vai Thúy An:

- Cô ấy luôn mau nước mắt như vậy đó. Cậu về bất ngờ... bất ngờ quá. Chúng ta vào trong thôi, Thúy An. Em nên nhớ hôm nay là ngày cưới nhé!

Văn Thành kéo Thúy An đi, mặt anh ta vẫn tỉnh như không. Nhưng không phải thế, tiệc cưới vừa tan, tiễn người khách cuối cùng ra về và khi về đến nhà riêng, ngòi thuốc súng hôn ghen mới thực sự bùng nổ.

Anh ta lôi tuột Thúy An vào phòng và xô ngã dúi xuống giường, hằn học:

- Cô làm bí mặt tôi như thế đó sao? Cô chạy theo người yêu cũ và khóc với anh ta. Cô có còn xem tôi là chồng không?

Thúy An nghẹn ngào:

- Em xin lỗi là đã không kiềm chế được cảm xúc của em khi gặp lại anh Quân.

- Xúc cảm của cô? Vậy còn cảm giác của tôi? Tôi khó chịu và cũng thật nhục mặt với mọi người ở công ty.

- Ở công ty, ai không biết em đã từng là vị hôn thê của anh Quân. Xin anh hãy cho em thời gian.

- Tôi chán nghe cô nói giọng điệu này lắm rồi. Cô cũng nên biết, cô đã là người của tôi, mang trong người giọt máu của tôi, dù cô có còn nhớ anh ta, cô cũng phải quên, rõ chưa. Nếu cô có ý nghĩ nào đi gặp anh ta, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Văn Thành bỏ đi, không quên đóng mạnh cánh cửa phòng ngủ lại. Thúy An bung mặt ứa nước mắt. Phải chi Văn Thành dịu dàng như ngày xưa. Còn bây giờ, lúc nào anh ta cũng cáu gắt được. Có phải anh ta đã thay đổi, vì cô hay vì anh ta?

- *M*ở cửa... Mở cửa...

Văn Thành đập mạnh tay lên cửa, mòm hét tướng lên. Thúy An giật mình đi vội lại mở cửa. Cánh cửa vừa rút chốt, Thúy An chưa kịp mở đã bị đẩy mạnh vào. Văn Thành ngã chúi vào Thúy An, may mà cô chụp được tay vào vách mới không bị ngã. Người Văn Thành nồng mùi rượu. Anh nhướng mắt nhìn Thúy An:

- Cô làm cái gì mà tôi như phá nhà, cô mới chịu mở cửa, hả?

- Thì anh gọi là tôi mở cửa ngay còn gì nữa.

Bốp! Một cái tát như trời ráng vào mặt Thúy An. Giọng Văn Thành gầm gừ:

- Ai cho phép cô trả lời đặt một đặt hai với tôi, hả? Tát tai này cảnh cáo cô đó.

Thúy An bưng mặt lúi lại, cô căm uất nhìn Văn Thành. Bộ mặt lịch lãm đẹp trai của anh ta rơi xuống mắt rồi.

Bắt gặp cái nhìn của Thúy An, Văn Thành quát:

- Đi pha cho tôi một ly nước chanh!

Thúy An mím môi quay đi. Cô biết mình có trả lời lại, anh ta càng đánh cô đau thêm thôi.

- Đi xuống bếp, Thúy An pha ly nước chanh mang lên. Văn Thành chỉ xuống chân mình:

- Tháo giày tôi ra!

Thúy An nhẫn nhục thụp xuống tháo đôi giày ra. Văn Thành lại ra lệnh tiếp:

- Cởi áo cho tôi!

Thúy An uất ức:

- Anh đừng có quá đáng nha. Nếu như anh thấy không thể chúng sống được, anh cứ bỏ tôi đi. Chúng ta chưa là vợ chồng trên pháp lý mà.

- Hừ! Bỏ đi để cô trở về với thằng Nguyễn Quân, phải không?

- Tôi không trở về với ai hết. Đúng là ông trời đã trừng phạt tôi không chung thủy nên anh mới cư xử với tôi như thế.

- Cô đang ân hận phải không?

- Phải, tôi ân hận.

Một cái tát vào mặt Thúy An, cô té ngồi trên giường. Văn Thành đẩy Thúy An ngã lăn ra, anh ta thô bạo xé chiếc áo trên người cô.

- Chính vì thái độ của cô mà tôi cư xử với cô như vậy đó.

Thúy An nhắm mắt lại, cô không muốn chống lại Văn Thành mà buông xuôi. Thái độ buông xuôi của cô càng khiến cho Văn Thành tức điên cả người, anh mặc sức hành hạ, dày vò Thúy An. Lúc này, Thúy An mong mình được chết hơn bao giờ.

- *A*lô. Nguyễn Quân nghe đây.

Nguyễn Quân nghe ngay tiếng cười giòn tan của Hồng Đào:

- Anh biết em đang ở đâu gọi điện thoại cho anh không?

- Không.

- Anh đoán thử xem.

Nguyễn Quân hỏi hỘp:

- Không lẽ em đã sang Việt Nam rồi, Hồng Đào?

- Không phải không lẽ mà có lẽ. Đùa với anh thôi, em đang ở Matxcova.

Nguyễn Quân thở nhẹ. Vậy mà anh cứ tưởng Hồng Đào đã sang Việt Nam. Sao mà anh cảm thấy nhớ cô đến thế.

- Anh Quân!

- À! Anh đây. Em vẫn khỏe chứ?

- Rất khỏe và nhớ những ngày chúng ta bên nhau. Anh biết không, khi em và ba đến nhà, mẹ cứ ôm chặt lấy em mà khóc. Bà nói sẽ không cho em đi đâu nữa. Còn anh, về nhà có vui không?

- Vui. – Quân cười khẽ - Mẹ của anh giống như mẹ của em vậy. Có điều tất cả mọi người đều cứ ngỡ anh đã chết, cho nên cảm giác đón nhận anh về thật khó tả. Em đang làm gì vậy?

- Chuẩn bị đi phố với mẹ. Bên đây đang lạnh lắm. Cả ngày hôm qua em rúc trong nhà và tưởng tượng ra hình ảnh anh đang đoàn tụ với gia đình.

- Dĩ nhiên là nhiều nước mắt rồi.

- À! Anh... đã gặp Thúy An chưa vậy?

- Niềm vui khi nghe giọng nói của Hồng Đào chợt tắt, Quân nói khe khẽ:

- Cô ấy đã lấy chồng, đám cưới ngày hôm qua.

- Hôn thê đi lấy chồng mà giọng anh tỉnh như vậy sao Quân?

- Chứ em bảo anh phải làm gì đây? Khóc như con gái à?

- Không... Nhưng mới có một năm, tại sao cô ấy không chờ anh vậy? Người đâu mau quên đến như thế. Em nói xin lỗi anh nghen Quân, người như vậy không đáng cho anh buồn hay đau khổ đâu. Có lẽ ông trời thử thách anh đó.

- Anh biết. Cám ơn em đã an ủi anh. Đào này! Điện thoại đường dài mắc lắm đó.

Hồng Đào cười khúc khích:

- Đâu có sao. Lâu lâu em xài... sang một bữa.

Câu nói của cô làm Quân phì cười:

- À! Em định làm gì chưa?

- Chưa đâu. Em nghĩ phải cả tháng. Còn anh?

- Anh định viết, nhưng có lẽ không còn đi lấy tin tức nữa mà chỉ là nhận định về công tác xã hội. Trước nhất là anh viết hồi ký của những ngày trong chảo lửa Mosul, rồi những nơi mà anh và em đã trải qua trên đất nước Irắc.

- Phải đó, anh viết đi, xong Fax qua cho em, em bổ sung cho.
- Nói phải giữ lời đó.
- OK.

Cú điện thoại cho Quân tạm vui đi những đau lòng từ lúc rời khách sạn, nơi tổ chức đám cưới của Thúy An. Cô đi lấy chồng, cũng xong... Cho lòng anh đỡ áy náy khi trở về, bởi vì anh không còn là một Nguyễn Quân nguyên vẹn ngày nào.

Bảo Ngọc gõ nhẹ tay lên cửa.

Cô hé cửa và thò đầu vào:

- Anh Hai nói chuyện với ai mà xem vẻ vui quá vậy?
- À! Anh nói chuyện với Hồng Đào. Cô ấy có tên Nga là Anna. Em vào đây nói chuyện với anh Hai.

- Dạ.

Bảo Ngọc bước vào, cô yên tâm khi thấy vẻ bình tĩnh của anh trai.

- Em cứ sợ anh bị sốc. Có phải cô Anna gì đó mà anh chuyển hướng tình cảm?

Quân lắc đầu:

- Đâu có. Cô ấy và anh là bạn. Cô đã cứu anh từ trong rừng ra, xui một cái là tụi anh bị lính Irắc bắt. Chính vì vậy mà chân anh hoại tử hết. Cô ấy cũng dữ dằn lắm, mắng tụi lính sa sả.

- Em nghe giọng nói của anh đầy tình cảm dành cho cô ấy. Em hi vọng anh quên được Thúy An để có tình bạn tốt đẹp với Anna.

- Quên Thúy An, dĩ nhiên là anh quên rồi, nhưng đến với Anna, không có đâu. Cô ấy rất chung thủy với người yêu đã mất của mình.

Quân đốt điếu thuốc hút:

- Khói thuốc lá không làm em khó chịu chứ Ngọc?
- Không. Em về phòng. Khuya rồi, anh hút điếu thuốc này cũng nên đi nghỉ đi.
- Được rồi.

- Quân đứng lên mở cửa sổ. Có mùi hương đêm xộc vào phòng. Anh đứng lặng yên với điếu thuốc trên tay. Có nhiều sao trên trời quá, cho anh nhớ thuở nào có Thúy An bên mình.

Anh đã gặp em dưới một trời sao

Và đôi mắt em in vào vũ trụ

Anh ngộp giữa muôn vàn tinh tú

Đêm mơ màng thơm hương áo của em.

Tất cả chỉ còn là kỷ niệm. Em đã sang sông, còn trơ lại bên vắng và dòng sông phiêu muộn.

- **L**àm ơn cho tôi hỏi, có giám đốc Văn Thành ở đây không vậy?

- Minh Hương dừng tay viết ngẩng lên. Trước mặt cô là một bà khách khá đĩnh đạc, ra vẻ một Việt kiều từ nước ngoài về. Cách ăn mặc rất khác, mái tóc nhuộm vàng hoe uốn bùm xùm lên. Cô mỉm cười với khách:

- Dạ, giám đốc Văn Thành vừa đi ạ. Phu nhân giám đốc không được khỏe lắm, nên giám đốc đã đưa về nhà. Bà có chuyện gì quan trọng, xin nhắc lại.

Người khách nhú mày:

- Cô nói phu nhân của giám đốc Văn Thành, ông ấy... có vợ từ bao giờ vậy?

- Dạ, đám cưới cũng được bốn tháng.

- Đám cưới được bốn tháng?

Đôi hàm răng bà khách cắn vào nhau:

- Vậy, cô ghi địa chỉ, tôi đến đó tìm. Tôi là em gái giám đốc Văn Thành, từ Úc mới về. Mấy năm trước ông ở đường Phan Đình Phùng, nay dời đâu không biết.

Tin ngay lời khách, Minh Hương ghi ngay số nhà và số điện thoại của Văn Thành.

- Bà cứ đến đó sẽ gặp.

- Cám ơn cô.

Cầm tờ giấy, bà khách đi ra. Lúc này, Minh Hương mới giật mình sợ hãi. Sao cô có thể dễ dàng cho số điện thoại cũng như số nhà của giám đốc dễ như thế. Cô suy nghĩ rồi quay số cho Văn Thành:

- Giám đốc! Có một bà Việt kiều ở Úc về, nói là em gái ông, tôi đã mạo muội cho số nhà cùng số điện thoại...

Văn Thành nói như quát:

- Sao cô không hỏi ý tôi mà dám làm như vậy hả? Lâu mau rồi?

- Dạ, chừng năm phút.

Văn Thành gác máy, anh vội vàng đi ra đường. Quả thật, chiếc taxi vừa dừng lại. Không kịp để cho Thu Lan xuống xe, Văn Thành đẩy cô vào và cùng ngồi vào. Đóng cửa xe lại, anh bảo tài xế chạy đi, rồi quay sang nhìn vợ:

- Sao em về nước mà không điện thoại cho anh ra phi trường đón em vậy?

Thu Lan cười nhạt:

- Nếu em điện thoại báo tin, anh lại đưa em về căn nhà ở đường Phan Đình Phùng và bung bít hết sự thật, thì làm sao em biết ở đây anh cưới vợ được.

- Cưới gì mà cưới. Anh... anh... qua đường thôi.

- Có thật không? Đừng quên, nếu anh chọc giận tôi, tôi sẽ bán hết cổ phần công ty, anh không còn ngồi được ghế giám đốc đâu.

- Em khoan giận, nghe anh giải thích nè.

- Ông ơi! Xe đi đâu đây?

Nói địa chỉ đến cho người tài xế, Văn Thành ôm vai Thu Lan. Anh ta tiếp tục vuốt con giận vợ:

- Cũng tại em, cứ mai đi Mỹ, một Canada. Em bỏ rơi anh, anh buồn quá phải đi ăn vụng chứ.

- Anh muốn em về Việt Nam?

- Ờ... ờ...

Không biết tìm ra lời nào, Văn Thành đành ờ ờ. Thu Lan quắc mắt:

- Em sẽ mang con về ở đó, những việc hàng đi hàng lại không hiệu quả kinh tế, anh đừng có trách em.

- Anh làm sao dám trách em. Anh cũng biết là em rất có công.

- Em muốn gặp cô gái đó.

Văn Thành nhăn mặt:

- Anh nói là qua đường rồi mà. Anh sẽ bỏ... Có điều đứa con cô đang mang là con trai, em... thông cảm cho anh.

Thu Lan lịm người. Anh ta vừa nói chỉ là qua đường, rồi bây giờ nói cô ta có mang. Cô hiểu Văn Thành rất ham con trai, còn cô chỉ sinh có hai lần rồi mất khả năng sinh con. Tức mình, cô đánh lung tung vào đầu Văn Thành:

- Anh chết đi! Anh phản bội tôi.

Xe về đến nhà, Văn Thành mở cửa và anh gần như bế vợ vào nhà:

- Anh năn nỉ em mà. Sau khi cô ấy sinh, anh sẽ bắt con, cho cổ một số tiền rồi đường ai nấy đi.

- Có thật không?

- Anh thề!

- **A**lô.

Thúy An uể oải nhắc ông nghe lên nghe, là Văn Thành.

- Tới nay anh có việc bận sẽ không về nhà. Em ngủ sớm đi, có gì gọi bà Hai giúp cho.

Thúy An gác ông nghe thần thờ. Không có Văn Thành cạnh mình, cô cảm thấy nhẹ nhõm, áp lực khi có anh mới nặng nề làm sao. Điều gì cũng khiến anh cho là cô nhớ đến Nguyễn Quân. Từ lúc đám cưới cho đến giờ, cô và Quân chưa gặp lại. Cô và anh có hai con đường để đi rồi, mỗi người một số phận. Cô biết có nhiều người chê bai mình, nhưng có ai biết cô đang đau khổ. Nhìn bề ngoài, ai cũng ngỡ cô và Văn Thành hạnh phúc, nhưng thật ra anh đang hành hạ tinh thần của cô. Đôi khi là những cái tát vào mặt, đánh mà không cần nguyên do. Nếu không vì đứa con trong bụng, Thúy An đã rời bỏ anh ta. Cho đến giờ này, cô vẫn là một thứ vợ hờ, được anh ta cho ăn ngon mặc đẹp, có một đám cưới là may mắn lắm rồi.

Đưa tay sờ lên bụng mình, Thúy An thở dài. Có lẽ ông trời đã trừng phạt cô tội bội tình cũng nên.

Lâu lắm mới có một ngày tự do, Thúy An thay quần áo, cô muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, dù có thể là mùi et-xăng đi nữa, nó cũng dễ chịu hơn là giam mình trong căn nhà này.

Mặc chiếc robe bầu và mang dép, Thúy An đi bách bộ. Cô nhìn đường phố nhộn nhịp mà thấy nhớ Nguyễn Quân da diết. Còn đâu những ngày vui đi trên phố, cô nũng nịu than mỗi chân, Quân đòi cõng cô về.

“Mai một khi mình cưới nhau, em có bầu, anh sẽ cõng em suốt luôn”. Lúc đó, cô đưa tay đâm lên mũi Quân, nhưng chỉ là đâm nựng. “Anh mà nói sai lời, em đâm anh queo lỗ mũi luôn”. Quân nhún vai: “Anh đâu có sợ. Lỗ mũi anh một trăm phần trăm thật, không có sửa”.

Vậy mà anh nhất định làm tình nguyện viên, mặc cho cô giận hờn. Bây giờ, những giận hờn yêu thương không còn nữa, có chăng chỉ là sự ngậm ngùi...

Một người đang đi, đầu cúi xuống. Quân ngăn người ra. Anh suýt kêu lên: Thúy An!

Quên cả cái chân giả của mình, Quân vụt đuổi theo. May là đèn đỏ, Thúy An đứng lại. Quân vượt lên:

- Thúy An!

Thúy An quay lại, cô sững sốt nhận ra Nguyễn Quân.

- Anh Quân!

Quân cười:

- Sao em đi bộ vậy? Văn Thành đâu?
- Em muốn đi bộ cho thư giãn. Anh làm gì ở đây vậy?
- À! Đạo này anh làm thêm cả nghề dạy vi tính.
- Anh không còn viết báo nữa à?
- Còn, nhưng đâu có đi lấy tin tức như ngày xưa.

Quân nhìn quanh:

- Hay chúng ta vào quán café đằng kia uống nước nghe Thúy An.
- Dạ

Thúy An và Nguyễn Quân đi song song. Dáng của anh cứng nhắc, Thúy An nhìn mà đau lòng. Vào đến quán, Quân chọn bàn và kéo ghế cho Thúy An:

- Em uống nước trái cây nhé!
- Dạ.

Thúy An buồn buồn:

- Anh để râu mép trông phong trần và lạnh lùng như thế nào ấy.

Quân đưa tay sờ lên mặt:

- Vậy à! Anh sắp ba mươi, cũng sắp già rồi. À! Văn Thành tử tế với em chứ?

Câu hỏi làm mũi lòng Thúy An. Cô nhìn xuống, cố ngăn dòng nước mắt:

- Tốt.
- Vậy anh mừng cho em.
- Em nghe nói anh bị bắt và bị giam?

- Ồ, có cả Hồng Đào nữa. Cô ấy là tình nguyện viên bên Nga. Chúng bắt và đánh đau lắm. Hồng Đào thật dũng cảm và khôn ngoan. Nhờ cô mà cả hai được thả ra. Đúng hơn là cái chân của anh đã thối rữa, cô không ngại, cõng anh đi.

Thúy An bật khóc:

- Còn em ở đây lại ngã vào vòng tay người đàn ông khác. Em xấu hổ với anh, Quân ạ.

- Chuyện qua rồi, em nhắc làm j. Cũng là do anh và em không có duyên nợ với nhau. Anh nhất định đòi đi, mặc cho em giận hờn.

- Anh còn sợ em ngăn cản nên nói sai ngày lên đường, để trốn em đi nữa chứ. Em hận anh lắm. Anh làm cho chúng ta dang dở, em không có hạnh phúc với chồng mình. Anh luôn nghi ngờ lòng chung thủy của em. Cũng đáng, em cứ hoài sống với dĩ vãng.

Nguyễn Quân lặng người xót xa. Hồi lâu, anh mới khe khẽ:

- Em quên anh đi, để giữ hạnh phúc gia đình.

- Em cũng muốn quên lắm, nhưng giá mà Văn Thành tử tế với em một chút.

Quân cau mày:

- Anh ta làm gì em?

Thúy An lắc đầu:

- Bỏ đi anh ạ!

- Bỏ như thế nào mà bỏ. Anh sẽ gặp anh ta giải thích. Khi anh ta đến với em, anh ta thừa biết em là vị hôn thê của anh. Anh ta phải có lòng vị tha chứ.

Nước mắt lưng tròng, Thúy An van lơn:

- Anh đừng nói gì cả, anh ạ. Anh mà nói lại càng xảy ra lớn chuyện.

- Rồi em để cho anh ta hiếp đáp, hiểu làm em sao?

- Có một ngày nào đó anh ta sẽ hiểu. Đứa con ra đời, anh sẽ tử tế với em.

Quân thở dài. Anh còn biết nói gì hơn. Chia tay với Thúy An, lòng anh thêm ray rứt.

- **A**nh Hai! Có điện thoại nè. Là cô Hồng Đào của anh đó.

Quân đi vào nhận điện thoại:

- Alô. Quân nghe đây.

- Anh biết em đang ở đâu không, anh Quân? Đang ở Sài Gòn đó. Khách sạn Cung Đình, phòng 301.

Quân reo lên:

- Sao đến bây giờ em mới chịu điện cho anh hay?

- Mừng không?

- Dĩ nhiên là mừng... mừng muốn chết luôn.

Hồng Đào cười phá lên:

- Mừng thôi chứ đừng chết. Em nghe giọng anh rất vui. Có chuyện vui phải không?

- Vui vì em đã đến Việt Nam.

- Mau đến gặp em đi!

- OK.

Quân cúp máy, anh đi như bay ra ngoài. Niềm vui gặp lại Hồng Đào khiến anh quên nỗi buồn gặp Thúy An hai ngày nay. Chưa bao giờ Bảo Ngọc thấy anh mình vui như vậy. Cô ngẩn ngơ nhìn theo, và cũng chợt thấy vui theo anh trai.

Chính Quân cũng không hiểu sao mình vui đến thế. Nụ cười cứ nở trên môi anh và trái tim như muốn reo vui. Đường phố sáng hôm nay rộn rịp và như đẹp hẳn lên, màu nắng dịu dàng nhuộm sắc xuân.

Vừa xuống xe, Quân nhìn thấy ngay Hồng Đào. Cô bay ra đón anh, hai người ôm choàng lấy nhau hoan hỉ.

Thật lâu, anh mới đẩy cô ra:

- Trông em rất khác, dịu dàng và nữ tính chứ không giống con trai như hồi anh gặp em bên đất nước chiến tranh.

Hồng Đào có vẻ xấu hổ:

- Giống con gái lắm hả?

Quân bật cười:

- Thì em là con gái phải giống con gái chứ. Nào! Chúng ta đi phố kiếm cái gì uống đi nhé!

- Thôi, lên phòng của em đi. Em có gọi nước uống rồi.

- Cũng được.

Quân nắm tay cô cùng đi lên phòng. Thái độ thân mật tự nhiên của Quân, Hồng Đào vui lắm. Cô nhìn xuống chân Quân, hỏi:

- Anh quen với nó rồi phải không?

- Ồ. Nhưng mỗi lần mẹ anh thấy anh tháo chân giả ra là bà khóc.

- Mẹ yêu con thì phải như vậy rồi.

Cả hai đến phòng 301, Hồng Đào mở cửa cho Quân:

- Anh thấy không. Em có bày tiệc trong phòng. Khó gì đâu, gọi một cú phôn, một lát là có ngay.

- Em sang Việt Nam, rồi chừng nào về vậy?

- Em ký hợp đồng với trường ngoại ngữ dạy tiếng Nga hai năm, cho nên em sẽ ở lại Việt Nam.

- Vậy thì chúc mừng em! Em sang đây ở khách sạn như thế này vừa đắt tiền, vừa bất tiện.

- Từ từ rồi tính. Anh giúp em thuê một căn nhà đi.

- Hay là để anh nói với ba mẹ anh, đưa em về nhà anh ở.

Hồng Đào ngẩn ngại:

- Em sợ không tiện lắm. Sự đi đứng của em và đôi khi sở thích ăn uống của em nữa.

- Có gì mà không tiện. Tuy nhiên nếu em muốn tự do, anh sẽ tìm nhà bên ngoài giúp em.

- Cám ơn anh trước nghe. Thương cho anh một ly nè.

Hồng Đào rót rượu ra ly và đưa cho Quân. Anh lườm cô:

- Em trở nên khách sáo với anh hồi nào vậy?

Hồng Đào cười ngắm Quân:

- Em không ngờ anh để râu, nhưng trông đẹp trai và ngầu lắm.

- Em khen anh, anh thưởng cho em một ly rượu vậy.

Cả hai cười vui vẻ.

- **T**a ra... ta ra...

Quân hét khe khẽ, giọng hát vui vẻ chứ không buồn bã. Bảo Ngọc đẩy cánh cửa nhìn vào:

- Em biết tại sao anh vui rồi. Cô Hồng Đào bay từ Nga sang đây gặp anh, phải không?

Quân gật đầu:

- Cô ấy sang Việt Nam là để đi dạy học cho một trường ngoại ngữ.

- Nếu không vì anh, người ta chịu xa cha mẹ sang đây à?

Quân mỉm cười:

- Anh và cô ấy xem nhau như bạn, một tình bạn vui vẻ thôi nhóc ạ.

- Tình yêu luôn luôn xuất phát sau tình bạn. Nếu có, em chúc mừng anh, vì lâu lắm rồi, em mới thấy anh, vui.

- Ồ. Anh cũng chẳng muốn mãi buồn. Quá khứ đi qua, tình yêu đối với anh là sự phiền phức. Anh như vậy... cho nên anh không muốn nghĩ đến tình yêu.

Bảo Ngọc thương hại nhìn anh trai:

- Người ta yêu nhau cốt ở tâm hồn chứ đâu nhìn nhau qua bề ngoài hả anh?

- Bề ngoài cũng quan trọng lắm chứ em. Cũng như anh vậy, bây giờ đâu có đạo phở hay là làm chuyện nặng đờc. Anh và Hồng Đào sẽ chỉ là bạn thôi. Cô ấy chung thủy với Jesper, còn anh sống với thực tại, vậy thôi.

Rồi Quân nheo mắt, huýt sáo tiếp điệu nhạc vui tươi trẻ trung. Bảo Ngọc đi ra. Dù sao anh trai vui, cô cũng thấy mình vui lây với anh trai. Thúy An đau khổ hay hạnh phúc, chính là sự lựa chọn của cô ta.

Chuông reo, Thúy An ra mở cửa. Bụng cô to và xồ xề nên lúc này không đi làm mà ở nhà chờ sinh con.

Khách là một phụ nữ. Thúy An nhìn khách:

- Cô tìm ai?
- Tôi tìm cô.

Thu Lan đẩy cánh cửa bước vào. Cô đi luôn vào nhà và ngồi xuống ghế, thái độ kẻ cả. Thúy An bực mình, cô ta xem vẻ bất nhã quá. Cô nhìn khách và khách cũng nhìn cô, cái nhìn trịch thượng và dừng lại trên phần bụng to nặng nề của Thúy An. Thúy An cố đầu dụ:

- Chị tìm tôi có việc gì vậy?

Không trả lời câu hỏi của Thúy An mà Thu Lan hỏi ngược lại:

- Bao giờ cô sinh?
- Tháng sau. Chị tìm tôi có chuyện gì vậy? Chị là người thân của anh Văn Thành phải không?
- Cô biết gì về anh Văn Thành?

Ta lúng túng:

- Tôi...
- Các cô bây giờ cứ thấy người ta là giám đốc, có tiền là nhào vô mà không nghĩ đến tiền đó là của vợ người ta.

- Thúy An tái mặt:
- Chị nói...

- Tôi chính là vợ chính thức của Văn Thành, đã có hai con, đều là con gái. Tôi lại không có khả năng có con nữa, cho nên tôi bằng lòng cho anh Thành chung sống với cô.

Ta dờ người ra, cô không thể tưởng tượng Văn Thành lừa dối cô.

Thu Lan ngồi tréo chân:

- Cô yên tâm đi! Tôi không đánh đập hay làm khó dễ gì cô đâu. Đứa bé cô sắp sinh là con trai, đúng không? Cô yên tâm chờ sinh nở. Khi sinh nó ra, cô

muôn đi cũng được, nhưng với điều kiện là bỏ đứa con của cô lại. Tôi sẽ nuôi con giùm cô. Tử tế quá phải không? Còn nhược bằng cô muốn chung sống tiếp tục với anh Thành nữa là không được. Xưa nay, tôi luôn biết cư xử biết điều với những người phụ nữ của chồng mình, cô cũng nên biết điều lại.

Nước mắt Ta trào ra. Bây giờ cô hiểu tại sao Văn Thành cưới cô mà không đăng ký kết hôn. Anh đã có vợ. Cô thật khờ! Ba mươi bốn tuổi, lịch lãm, có địa vị và tiền bạc, Văn Thành làm sao có thể là người đàn ông độc thân.

Nói xong những điều cần nói, Thu Lan đứng lên:

- Cô đừng có người đại tính chuyện bỏ đi. Cô một thân một mình, ai lo cho cô. Hay là về nhà báo cha mẹ cô? Cứ sinh xong, giao con cho tôi mà đi làm lại cuộc đời. Đẹp như cô, vài tháng sau là có người đàn ông khác chứ gì.

Thu Lan nện mạnh gót giày đi ra đường. Thúy An gieo mình xuống ghế, cô khóc nức nở. Trời đã trừng phạt cô đó, tội không chung thủy, phản bội. Còn Văn Thành, anh ta lợi dụng sự trông trải tuyệt vọng của cô mà len vào chiếm đoạt. Chút tình cảm cuối cùng của Thúy An dành cho Văn Thành chột tiêu tan, còn lại là sự hận thù, căm uất.

Thu Lan nói đúng, nếu cô người đại ròi bỏ Văn Thành ra đi trong lúc này là đại dột. Người bị thiệt thòi là cô chứ không phải là Văn Thành. Cô sẽ sinh con cho anh ta, và sau đó bỏ đi mà không chút lưu luyến.

- **E**m...

Văn Thành khó chịu. Lại là gương mặt đẫm nước mắt củ Thúy An. Anh ta bực dọc:

- Sống với anh, em khổ lắm hay sao mà lúc nào mặt mày cũng nước mắt vậy?

Thúy An ngẩng phất đầu lên, cô quắc mắt:

- Tôi hỏi anh, tại sao anh lừa dối tôi? Tại sao anh đã có vợ rồi mà còn...

Ta khóc òa lên, cô không nói ra được hết đau khổ cùng uất ức của mình. Văn Thành khựng lại:

- Ai nói với em... anh đã có vợ?

- Có thật là anh không có? Cô ấy còn lệnh cho tôi sinh xong giao con cho anh. Anh là đồ sở khanh, lừa dối tôi.

Văn Thành ngồi xuống, anh ta đưa tay toan kéo Thúy An vào mình. Cô vung mạnh tay ra:

- Đự̀ng chạm vào người tôi, tôi tợ̉m lậ́m.
- Thậ̣t ra anh quá yêu em, nên anh mới lừa dối em. Cũng đậ̀u có sao, cô ấy làm ầm ĩ lên, vài hôm là về Úc, có ở đậ̀y đậ̀u mà sợ.

Thúy An khinh bỉ:

- Tôi không ngờ anh biến tôi là vợ, thứ vợ bé của anh. Nhưng anh yên tâm đi, tôi sẽ sinh con và giao con cho anh.

- Em định bỏ anh? Rồi em sẽ trở về với Nguyễn Quân?

Thúy An lịm người cay đắng:

- Anh nghĩ tôi là con người nào mà trở về với anh ấy.

Văn Thành châm biếm:

- Nó vẫn chưa cưới vợ, em trở về với nó có hề hấn gì đậ̀u. Nhưng tôi nói cho cô biết. cô đã là của tôi, cô không dễ dàng xa tôi đậ̀u.

Thúy An nhìn sang nơi khác, lòng cô thấy lạnh hơn bao giờ. Văn Thành chẳng có quyền gì với cô cả. Cô và anh chỉ là vợ tạm chồng hờ, anh ta không thể giam hãm cuộc đời của cô.